

ΔΑΒΙΔ: ΨΑΛΜΟΙ

ΨΑΛΜΟΣ 12

“Εως πότε, Κύριε, ἐπιλήσῃ μου εἰς τέλος; ἕως πότε ἀποστρέψεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ’ ἐμοῦ;
ἕως τίνος θήσομαι βουλάς ἐν ψυχῇ μου, ὁδύνας ἐν καρδίᾳ μου ἡμέρας καὶ νυκτός; ἕως πότε ὑψωθήσεται ὁ ἐχθρός μου ἐπ’ ἐμέ;
ἐπίδλεψον, εἰσάκουσόν μου, Κύριε ὁ Θεός μου· φώτισον τοὺς ὀφθαλμούς μου, μήποτε ὑπνώσω εἰς θάνατον, μήποτε εἴπῃ ὁ ἐχθρός μου· Ἰσχυσα πρὸς αὐτόν· οἱ θλιβόντές με ἀγαλλιάσονται, ἐάν σαλευθῶ.
ἐγὼ δὲ ἐπὶ τῷ ἐλέει σου ἤλπισα, ἀγαλλιάσεται ἡ καρδία μου ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου· ἄσω τῷ Κυρίῳ τῷ εὐεργετήσαντί με καὶ ψαλῶ τῷ ὀνόματι Κυρίου τοῦ Ὑψίστου.

ΨΑΛΜΟΣ 18

Οἱ οὐρανοὶ διηγοῦνται δόξαν Θεοῦ, ποιήσιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερῆμα.
ἡμέρα τῇ ἡμέρᾳ ἐρεύγεται ρῆμα, καὶ νύξ νυκτὶ ἀναγγέλλει γνῶσιν.
οὐκ εἰσὶ λαλῖαι οὐδὲ λόγοι, ὧν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν·
εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέ-
ρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν.
ἐν τῷ ἡλίῳ ἔθετο τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ· καὶ αὐτὸς ὡς νυμφίος ἐκπορευόμενος ἐκ παστοῦ αὐτοῦ, ἀγαλλιάσεται ὡς γίγας δραμεῖν ὁδὸν αὐτοῦ.
ἀπ’ ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἐξοδος αὐτοῦ, καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐκ ἔστιν ὅς ἀποκρυθῇσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ.
ὁ νόμος τοῦ Κυρίου ἄμωμος, ἐπιστρέφων ψυχάς· ἡ μαρτυρία Κυρίου πιστὴ, σοφίζουσα νήπια.
τὰ δικαιώματα Κυρίου εὐθέα, εὐφραίνοντα καρδίαν· ἡ ἐντο-
λὴ Κυρίου τηλαυγής, φωτίζουσα ὀφθαλμούς·
ὁ φόβος Κυρίου ἀγνός, διαμένων εἰς αἰῶνα αἰῶνος· τὰ κρί-
ματα Κυρίου ἀληθινά, δεικναιωμένα ἐπὶ τὸ αὐτό,
ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίου καὶ λίθον τίμιον πολὺν καὶ γλυκύ-
τερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον.
καὶ γὰρ ὁ δούλος σου φυλάσσει αὐτά· ἐν τῷ φυλάσσειν αὐτά ἀνταπόδοσις πολλή.
παραπτώματα τίς συνήσει; ἐκ τῶν κρυφίων μου καθάρισόν με.
καὶ ἀπὸ ἀλλοτρίων φείσαι τοῦ δούλου σου· ἐάν μὴ μου κατακυριεύωσι, τότε ἄμωμος ἔσομαι καὶ καθαρισθήσομαι ἀπὸ ἁμαρτίας μεγάλης.
καὶ ἔσονται εἰς εὐδοκίαν τὰ λόγια τοῦ στόματός μου καὶ ἡ μελέτῃ τῆς καρδίας μου ἐνώπιόν σου διαπαντός, Κύριε, βοηθέ μου καὶ λυτρωτά μου.

ΨΑΛΜΟΣ 28

Ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ, υἱοὶ Θεοῦ, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ υἱοὺς κριῶν, ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν καὶ τιμὴν.
ἐνέγκατε τῷ Κυρίῳ δόξαν ὀνόματι αὐτοῦ, προσκύνησατε τῷ Κυρίῳ ἐν αὐτῇ ἀγία αὐτοῦ.
φωνὴ Κυρίου ἐπὶ τῶν ὑδάτων, ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐβρόντη-
σε, Κύριος ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν.
φωνὴ Κυρίου ἐν ἰσχυί, φωνὴ Κυρίου ἐν μεγαλοπρεπείᾳ.
φωνὴ Κυρίου συντρίβοντος κέδρους, καὶ συντρίψει Κύριος τὰς κέδρους τοῦ Λιβάνου.
καὶ λεπυνεῖ αὐτάς ὡς τὸν μόσχον τὸν Λιβανόν, καὶ ὁ ἡγα-
πημένος ὡς υἱὸς μονοκερῶτων.
φωνὴ Κυρίου διακρίνοντος φλόγα πυρός,
φωνὴ Κυρίου συσσειόντος ἔρημον καὶ συσσειεῖ Κύριος τὴν ἔρημον Κάδης.
φωνὴ Κυρίου καταρτιζομένου ἑλάφους, καὶ ἀποκαλύψει δρυ-
μούς· καὶ ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ πᾶς τις λέγει δόξαν.
Κύριος τὸν κατακλισμὸν κατοικεῖ, καὶ καθιεῖται Κύριος βα-
σίλευς εἰς τὸν αἰῶνα.

Κύριος ἰσχύον τῷ λαῷ αὐτοῦ δώσει, Κύριος εὐλογήσει τὸν λαόν αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ.

ΨΑΛΜΟΣ 41

“Ὁν τρόπον ἐπιποθεῖ ἡ ἔλαφος ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων, οὕτως ἐπιποθεῖ ἡ ψυχὴ μου πρὸς σε, ὁ Θεός.
ἐδίψησεν ἡ ψυχὴ μου πρὸς τὸν Θεόν τὸν ζῶντα· πότε ἤξω καὶ ὀφθήσομαι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ;
ἐγενήθη τὰ δάκρυά μου ἔμοι ἄρτος ἡμέρας καὶ νυκτός ἐν τῷ λέγεσθαί μοι καθ’ ἐκάστην ἡμέραν· ποῦ ἔστιν ὁ Θεός σου;
ταῦτα ἐμνήσθην καὶ ἐξέχεα ἐπ’ ἐμέ τὴν ψυχὴν μου, ὅτι διε-
λεύσομαι ἐν τόπῳ σκηνῆς θαυμαστῆς ἕως τοῦ οἴκου τοῦ Θεοῦ ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως καὶ ἐξομολογήσεως ἡ-
χου ἐορτάζοντος.
ἵνατί περιλυπὸς εἶ, ἡ ψυχὴ μου, καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σωτήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.
πρὸς ἑμαυτὸν ἡ ψυχὴ μου ἐταράχθη· διὰ τοῦτο μνησθήσο-
μαί σου ἐκ γῆς Ἰορδάνου καὶ Ἑρμωνιῶν, ἀπὸ ὄρους μικροῦ.
ἄδυσσος ἄδυσσον ἐπικαλεῖται εἰς φωνὴν τῶν καταρρακτῶν σου· πάντες οἱ μετεωρισμοὶ σου καὶ τὰ κύματά σου ἐπ’ ἐμέ διῆλθον.
ἡμέρας ἐντελεῖται Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ, καὶ νυκτός ὠδῇ αὐτῷ παρ’ ἐμοί, προσευχὴ τῷ Θεῷ τῆς ζωῆς μου.
ἔρῳ τῷ Θεῷ· ἀντιλήπτῳ μου εἶ· διὰτί μου ἐπελάθου; καὶ ἵνατί σκυθρωπάων πορεύομαι ἐν τῷ ἐκθλίβειν τὸν ἐ-
χθρόν μου;
ἐν τῷ καταθλάσθαι τὰ ὀσῆτά μου ὠνεῖδιζόν με οἱ ἐχθροί μου, ἐν τῷ λέγειν αὐτοῦς μοι καθ’ ἐκάστην ἡμέραν· ποῦ ἔστιν ὁ Θεός σου;
ἵνατί περιλυπὸς εἶ, ἡ ψυχὴ μου καὶ ἵνατί συνταράσσεις με; ἔλπισον ἐπὶ τὸν Θεόν, ὅτι ἐξομολογήσομαι αὐτῷ· σω-
τήριον τοῦ προσώπου μου καὶ ὁ Θεός μου.

ΨΑΛΜΟΣ 45

“Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις. βοηθὸς ἐν θλίψει ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα.
διὰ τοῦτο οὐ φοβηθησόμεθα ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν.
ἤχησαν καὶ ἐταράχθησαν τὰ ὕδατα αὐτῶν, ἐταράχθησαν τὰ ὄρη ἐν τῇ κραταιότητι αὐτοῦ.
(διάψαλμα)
τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ· ἡγίασέ τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψίστος.
ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ αὐτῆς καὶ οὐ σαλευθήσεται· βοηθήσει αὐ-
τῇ ὁ Θεὸς τῷ προσπρωί πρωί.
ἐταράχθησαν ἔθνη, ἐκλιναν βασιλεῖαι· ἔδωκε φωνὴν αὐτοῦ, ἔσαλεύθη ἡ γῆ.
Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ’ ἡμῶν, ἀντιλήπτῳ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ
(διάψαλμα).
δεῦτε καὶ ἴδετε τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ, ἃ ἔθετο τέρατα ἐπὶ τῆς γῆς.
ἀνταναίρω πολέμους μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς τόξον συντρίψει καὶ συνθλάψει ὄπλον καὶ θυρεοὺς κατακαύσει ἐν πυρί.
σχολᾷσασθε καὶ γινώτε ὅτι ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός· ὑψωθήσομαι ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὑψωθήσομαι ἐν τῇ γῇ.
Κύριος τῶν δυνάμεων μεθ’ ἡμῶν, ἀντιλήπτῳ ἡμῶν ὁ Θεὸς Ἰακώβ.

ΨΑΛΜΟΣ 53

“Ὁ Θεός, ἐν τῷ ὀνόματί σου σῶσόν με καὶ ἐν τῇ δυνάμει σου κρίνόν με.
ὁ Θεός, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου. ἐνώτισαι τὰ ρήμα-
τα τοῦ στόματός μου.

Ω ΓΛΥΚΥ ΜΟΥ ΕΑΡ...

('Ο 'Επιτάφιος Θρήνος "Η τὰ 'Εγκόμια — 'Αποσπάσματα)

ΣΤΑΣΙΣ ΠΡΩΤΗ

'Η ζωὴ ἐν τάφῳ κατετέθης, Χριστέ, καὶ ἀγγέλων στρατιὰ ἐξεπλήττοντο, συγκατάβασιν δοξάζουσαι τὴν σὴν. Μεγαλύνόμεν σε, 'Ιησοῦ βασιλεῦ, καὶ τιμῶμεν τὴν ταφήν· καὶ τὰ πάθη σου, δι' ὧν ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῆς φθορᾶς. 'Ο ὥρσιος κάλλει παρὰ πάντας θροτοὺς ὡς ἀνείδεος νεκρὸς καταφθάνεται, ὁ τὴν φύσιν ὥρσισας τοῦ παντός. 'Ιησοῦ, γλυκύ μοι καὶ σωτήριον φῶς, τάφῳ πῶς ἐν σκοτεινῷ κατακέκρυφαι; ὦ ἀπάτου καὶ ἀρρήτου ἀνοχῆς. Καὶ ἐν τάφῳ ἔδυς καὶ τῶν κόλπων, Χριστέ, τῶν πατρῶων οὐδαμῶς ἀπεφοίτησας· τοῦτο ξένον καὶ παράδοξον ὁμοῦ. Σοῦ τεθέντος τάφῳ, πλαστοουργεῖα Χριστέ, τὰ τοῦ ἄδου ἑσαλεύθη θεμέλια καὶ μνημεῖα ἀνεύχθη τῶν θροτῶν. 'Ὡς φωτὸς λυχνία νῦν ἡ σὰρξ τοῦ Θεοῦ ὑπὸ γῆν ὡς ὑπὸ μόδιον κρύπτεται καὶ διώκει τὸν ἐν ἁγῇ σκοτασμόν. Συγλυνεῖται φόβῳ πάσα, Λόγε, ἡ γῆ, καὶ φωσφόρος τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, τοῦ μεγίστου γῆ κρυβέντος Σου φωτός. Δακρυρροῦν θρήνους ἐπὶ σὲ ἡ 'Αγνὴ μητρικῶς, 'Ιησοῦ, ἐπιπραινέουσα ἀνεβόα· Πῶς κηδεύσω Σε, Υἱέ; 'Ὡς περ σίτου κόκκος ὑποδύς κόλπους γῆς, τὸν πολὺχουν ἀποδέδωκας ἄσταχυν, ἀναστήσας τοὺς θροτοὺς τοὺς ἐξ 'Αδάμ. 'Υπὸ γῆν ἐκρύβης, ὥς περ ἥλιος, νῦν καὶ νυκτὶ τῇ τοῦ θανάτου κεκάλυφαι· ἀλλ' ἀνάτειλον φαιδρότερον, Σωτήρ. 'Ὡς ἡλίου δισκὸν ἡ σελήνη, Σωτήρ, ἀποκρύπτει, καὶ σὲ τάφος νῦν ἐκρυψεν, ἐκλιπόντα τῷ θανάτῳ σαρκικῶς. 'Η ζωὴ θανάτου γευσάμενη, Χριστός, ἐκ θανάτου τοὺς θροτοὺς ἡλευθέρωσε καὶ τοῖς πᾶσι νῦν δωρεῖται τὴν ζωὴν. 'Ὡς περ λέων, Σῶτερ, ἀφύπνωσας σαρκί, ὡς τις σκύμνος ὁ νεκρὸς ἐξανίσταται, ἀποθήμενος τὸ γῆρας τῆς σαρκός. 'Ὑν κρυπτῶ μὲν πάλαι θύεται ὁ ἄμνός· σὺ δ' ὑπαίθριος τυθεῖς, ἀνεξίκοκε, πᾶσαν κτίσιν ἀπεκάθηρας, Σωτήρ. 'Ὡς χαρὰς ἐκείνης, ὡ πολλῆς ἡδονῆς! ἥσπερ τοὺς ἐν ἁγῇ πεπλήρωκας, ἐν πυθμείνῳ φῶς ἀστράφας ζοφεροῖς. 'Η ἄμνός τὸν ἄρνα δλέπουσα ἐν σφαγῇ, ταῖς ἀκταῖς δαλλομένη ἡλάλαζε, συγκινοῦσα καὶ τὸ ποίμνιον βοᾷν. Οἱμοί, φῶς τοῦ κόσμου! οἱμοί, φῶς τὸ ἐμόν! 'Ιησοῦ μου ποθεινότητε, ἔκραζεν ἡ Παρθένος θρηνηδοῦσα γοερώς. 'Ὡς φιλόανθρωπός τις ὑποκρίνη, μωρὲ καὶ τυφλὲ πανολεθρότατε ἄσπονδε, τὸ μῦρον πεπρακῶς διὰ τιμῆς. Οὐρανίου μύρου ποῖαν ἔσχες τιμὴν; τοῦ τιμίου τί ἐδέξω ἀνάξιον; λύσαν εὐρες, καταρώτατε Σατάν. 'Ὡς Θεὲ καὶ Λόγε, ὡ χαρὰ ἡ ἐμὴ, πῶς ἐνέγκω σου ταφήν τὴν τριήμερον; νῦν σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα μητρικῶς. Τίς μοι δώσει ὕδωρ καὶ δακρύων πηγὰς, ἡ θεόνημφος Παρθένος ἐκράυαγεν, ἵνα κλαύσω τὸν γλυκύν μου 'Ιησοῦν; 'Ὡς βουνοὶ καὶ νάπαι καὶ ἀνθρώπων πληθὺς, κλαύσατε καὶ πάντα θρηνήσατε σὺν ἐμοὶ τῇ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν μητρὶ.

ὅτι ἀλλότριοι ἐπανεστήσαν ἐπ' ἐμέ καὶ κραταῖοι ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου καὶ οὐ προέβεντο τὸν Θεὸν ἐνώπιον αὐτῶν. (διάφαλμα). Ἰδοὺ γὰρ ὁ Θεὸς δοθεῖ μοι, καὶ ὁ Κύριος ἀντιλήπτωρ τῆς ψυχῆς μου. ἀποστρέψει τὰ κακὰ τοῖς ἐχθροῖς μου· ἐν τῇ ὀληθείᾳ σου ἐξολόθρευσον αὐτούς. ἐκουσίως θύσω σοι, ἐξομολογήσομαι τῷ ὀνόματί σου, Κύριε, ὅτι ἀγαθόν· ὅτι ἐκ πάσης θλίψεως ἐρρύσω με, καὶ ἐν τοῖς ἐχθροῖς μου ἐπεῖδεν ὁ ὀφθαλμός μου.

ΨΑΛΜΟΣ 57

Εἰ ἀληθῶς ἄρα δικαιοσύνην λαλεῖτε; εὐθείας κρίνετε οἱ υἱοὶ τῶν ἀνθρώπων; καὶ γὰρ ἐν καρδίᾳ ἀνομίαν ἐργάζεσθε ἐν τῇ γῇ, ἀδικίαν αἱ χεῖρες ἡμῶν συμπλέκουσιν.

Πότε ἴδω, Σῶτερ, Εὐ τὸ ἄχρονον φῶς, τὴν χαρὰν καὶ ἡδονὴν τῆς καρδίας μου; ἡ Παρθένος ἀνεβόα γοερώς. Κἂν ὡς πέτρα, Σῶτερ, ἡ ἀκρότομος Σὺ, κατεδέξω τὴν τομήν, ἀλλ' ἐπήγασας ζῶν τὸ ρεῖθρον ὡς πηγὴ ὧν τῆς ζωῆς. 'Ὡς ἐκ κρήνης μιᾶς τὸν διπλοῦν ποταμὸν τῆς πλευρᾶς σου προχεοῦσης ἀρδόμενοι, τὴν ἀθάνατον καρπούμεθα ζωὴν. Θέλων ὠφθῆς, Λόγε, ἐν τῷ τάφῳ νεκρὸς, ἀλλὰ ζῆς καὶ τοὺς θροτοὺς, ὡς προείρηκας, ἀναστήσει σου, Σωτήρ μου, ἐγερεῖς.

ΣΤΑΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

* Ἄξιον ἐστί, μεγαλύνειν Σε τὸν Ζωοδότην, τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ τὰς χεῖρας ἐκτείναντα καὶ συντρίψαντα τὸ κράτος τοῦ ἐχθροῦ. * Ἐφρίξεν ἡ γῆ, καὶ ὁ ἥλιος, Σῶτερ, ἐκρύβη, Σοῦ τοῦ ἀνεσπέρου φέγγους, Χριστέ, δύσαντος ἐν τάφῳ σωματικῶς. Μόνῃ γυναικὶ χωρὶς πόνων ἔτεκόν σε, τέκνον, πόνους δὲ νῦν φέρω πάθει τῷ σὺ ἀφορήτους, ἔλεγεν ἡ σεμνὴ. Γῆς ὁ κατ' ἀρχὰς μόνῳ νεύματι πῆξας τὸν γῦρον, ἄνους ὡς θροτὸς καθυπιδύ γῆν, φρίξον τῷ θεάματι, οὐρανέ. * Ἐδυς ὑπὸ γῆν ὁ τὸν ἀνθρώπων χειρὶ σου πλάσας, ἵν' ἐξαναστήσῃς τοῦ πτώματος τῶν θροτῶν τὰ στίφη πανολενστάτῳ κράτει. Μῦρον ἀληθῶς σὺ ἀκένωτον ὑπάρχει, Λόγε· ὅθεν Σοὶ καὶ μῦρα προσέφερον, ὡς νεκρῷ τῷ ζῶντι γυναικὶς μυροφόροι. Κόκκος διφυῆς ὁ φυσίζωος ἐν γῆς λαγός· σπείρεται σὺν δακρυσὶ σήμερον, ἀλλ' ἀναβλαστήσας κόσμον χαροποιήσει. Σπένδει σοὶ χοὰς ἡ τεκοῦσά Σε, Χριστέ, δακρύων σαρκῶς κατατεθέντι ἐν μνήματι, ἐκδοῦσα· Τέκνον, ἀνάστα, ὡς προέφης. * Ἥλιος Σε σταυρῷ πεπαρμένον ἡ Σὴ μήτηρ, Λόγε, δέψασα, τοῖς ἡλίοις λύπης πικρὰς δέδληται καὶ θέλει τὴν ψυχὴν. Σὲ τὸν τοῦ παντός γλυκασμόν ἡ μήτηρ καθορώσα πόμα ποτιζόμενον τὸ πικρόν, δάκρυα τὰς ὀφθαλμοὺς βρέχει πικρῶς. Τέτρωμαι δεινῶς καὶ σπαράττομαι τὰ σπλάγχνα, Λόγε, δλέπουσα τὴν ἁδικίαν σου σφαγὴν· ἔλεγεν ἡ Πάναγος ἐν κλαυθμῷ. * Ὀμμα τὸ γλυκὺ καὶ τὰ χεῖλη Σου πῶς μύσω, Λόγε; πῶς νεκροπρεπῶς δὲ κηδεύσω Σε; φρίττων ἀνεβόα 'Ιωσήφ. Δύεις ὑπὸ γῆν, Σῶτερ, ἥλιε δικαιοσύνης· ὅθεν ἡ τεκοῦσά σε μήτηρ σε ταῖς λύπαις ἐκλείπει, σὴς θέας στερουμένη. * Ἥλιος φαιδρὸν ἀπαστράπτει μετὰ νύκτα, Λόγε, καὶ σὺ δ' ἀναστήσας ἐξαστράψεις μετὰ θάνατον φαιδρῶς ὡς ἐκ πύλου. Γῆ Σε, πλαστοουργέ, ὑπὸ κόλπους δεξαμένη, Σῶτερ, πρό-

ἀπηλλοτριώθησαν οἱ ἄρματωλοι ἀπὸ μήτρας, ἐπλανήθησαν ἀπὸ γαστροῦ, ἐλάλησαν ψευδῆ. θυμὸς αὐτοῖς κατὰ τὴν ὁμοίωσιν τοῦ ὄφεως, ὡσεὶ ἄσπιδος κωφῆς καὶ βουούσης τὰ ὦτα αὐτῆς, ἥτις οὐκ εἰσακούσεται φωνῆς ἐπαδόντων, φαρμακοῦται φαρμακευομένη παρὰ σουφοῦ. ὁ Θεὸς συνέτριψε τοὺς ὀδόντας αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν, τὰς μύλας τῶν λεόντων συνέθλασεν ὁ Κύριος· ἐξουδενώθησαν ὡσεὶ ὕδωρ διαπορευόμενον· ἐντενέει τὸ τόξον αὐτοῦ, ἕως οὗ ἀσθενήσουσιν. ὡσεὶ κηρὸς τακεῖς ἀνταναίρεθῶσάνται· ἔπεσε πῦρ ἐπ' αὐτούς, καὶ οὐκ εἶδον τὸν ἥλιον. πρὸ τοῦ συνιέναι τὰς ἀκάνθας αὐτῶν τὴν ράμνον, ὡσεὶ ζῶντας, ὡσεὶ ἐν ὀργῇ καταπίετα αὐτούς. εὐφρανθήσεται δικαίος, ὅταν ἴδῃ ἐκδίκησιν· τὰς χεῖρας αὐτοῦ νήψεται ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἁμαρτωλοῦ. καὶ ἐρεῖ ἄνθρωπος· εἰ ἄρα ἐστὶ καρπὸς τῷ δικαίῳ, ἄρα ἐστὶν ὁ Θεὸς κρίνων αὐτούς ἐν τῇ γῇ.